

opusdei.org

Prelato laiškas, 2013 m. sausis

Jėzus Kristus - tikras žmogus ir tikras Dievas. Tai yra sausio mėnesio Prelato laiško pagrindinė tema. Prelatas kalba apie Mergelės Marijos iščiose Šventosios Dvasios veikimu įvykusį Dievo Sūnaus įsikūnijimą.

2013-01-25

Mylimiausieji: tesaugo Viešpats
mano dukteris ir sūnus!

Per šv. Kalėdų šventes daugybę kartų
prisiartinome prie Betliejaus
praktarėlės, kad galėtume
kontempliuoti Jėzų savo Motinos
glėbyje. Ėjome ten adoruoti Jį, taip
pat vedami troškimo atstovauti visai
žmonijai. O šiandien pradėdami
naujus metus, su jauduliu skaitome
antrąjį Mišių skaitinį, kuriame
randame tokius šv. Pauliaus žodžius:
*„atėjus laiko pilnatvei, Dievas atsiuntė
savo Sūnų, gimusį iš moters, pavaldų
įstatymui, kad atpirktų esančius
įstatymo valdžioje ir kad mes įgytume
išūnystę.“* [1]

Atėjus šioms Viešpaties gimimo
šventėms mūsų sielose auga
troškimas paskelbti Gerąją Naujieną
visam pasauliui. Kaip sakydavo
mūsų Tėvas, kasmet vėl paskelbti tai
su naujienos dvasia! ***„Norėtume,
kad visuose kampeliuose Jį gerbtų,
kad su šiluma Jį priimtų visame
pasaulyje. Ir abejingą tylą
pasirūpinkime išsklaidyti***

giedodami kalėdines giesmes, tas populiarias giesmes, kurias sekdami sena krikščioniška tradicija gieda maži ir dideli visose šalyse. Ar pastebėjote, kad jose visada kalbama apie ėjimą prie Kūdikelio bei Jo kontempliavimą? Apie tai kaip piemenys tą palaimingą naktį nuskubėjo ir rado Mariją, Juozapą i kūdikį, paguldytą ēdžiose.“ (Lk 2, 16) [2].

Pilni nuostabos praėjusiomis dienomis kontempliavome šį Dievo maloningumo ženklą. Nesiliaukime stebėtis! „***Žvelgti į mūsų Meilę, į Kūdikį lopšyje yra būtina. Turime žiūrėti į jį žinodami, kad esame priešais paslaptį. Turime priimti tą paslaptį su tikėjimu ir taip pat su tikėjimu gilintis į jos turinį***“[3].

Be to kad imituojame piemenis, skubančius į tvartelį, galime taip pat stebėti ir Išminčių, kurių šventė eina netrukus, pavyzdį. Savo nuolankaus

tikėjimo dėka tie žmonės nugalėjo sunkumus, kuriuos rado savo ilgoje kelionėje. Viešpats apšvietė jų širdis, kad vienos žvaigždės šviesoje sugebėtų išvelgti Mesijo gimimo žinią. Jie buvo klusnūs ir tai juos atvedė iki Betliejaus. Ten įeidami į vietą, kurioje glaudėsi Šventoji Šeima, jie „*pamatė kūdikį su motina Marija ir, parpuolę ant žemės, jį pagarbino. Paskui jie atidengė savo brangenybių dėžutes ir davė jam dovanų: aukso, smilkalų, miros.*“ [4]

Būkime ir mes klusnūs malonės veikimui, kuris mums ateina per sakramentus, taip pat asmeninėje maldoje medituodami evangelijos scenas bei klusniai priimdami patarimus, gaunamus per dvasinį vadovavimą, ir stengdamiesi juos įgyvendinti. Tomo Akviniečio pamokymas tuomet yra visiškai suprantamas: „Kadangi žmogaus protas yra silpnas ir turi būti palaipsniui palydimas prie dieviškų

dalykų pažinimo, taip pat turi būti palydima ir meilė tarsi vedina už rankos, kai naudojame paprastus dalykus, kurie mums atrodo paprastai suvokiami. Pagrindinė iš jų yra Jėzaus Kristaus žmogiškumas. Kaip sakome Kalėdų Mišių priegiesmyje: „Kad akimis pažindami Dievą būtume dėl Jo pagauti nematomų dalykų meilės.“ [5]

Mišių Credo su dideliu paprastumu atskleidžia atperkančio Įsikūnijimo paslaptį, kai pripažįstame, kad Dievo Sūnus „*dėl mūsų, žmonių ir dėl mūsų išganymo nužengė iš Dangaus ir Šventosios Dvasios veikimu priėmė kūną iš Mergelės Marijos ir tapo žmogumi*“ [6]. Šiais keliais žodžiais, kuriuos tariame arba giedami giliai nusilenkdami, yra nupasakojamas pagrindinis istorijos įvykis, kuris atvėrė mums Dangaus vartus. Šiame tekste, matosi trys pasakojimai apie Įsikūnijimą, apie kurį mums kalba evangelijos. Šv. Matas, rašydamas

apie paslapties paskelbimą šv.

Juozapui, į angelo lūpas sudeda tuos pačius žodžius apie Mergelės Marijos Sūnų: „*jam duosi Jėzaus vardą, nes jis išgelbės savo tautą iš nuodėmių.*“ [7]

Įsikūnijimas ir Jėzaus gimimas atskleidžia nesibaigiantį Dievo gerumą: kadangi dėl prigimtinės ir asmeninių nuodėmių negalėtume sugrįžti pas Dievą savo jėgomis, Jis pats atėjo mūsų pasitikti. „*Dievas taip pamilo pasaulį, jog atidavė savo viengimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepažūtų, bet turėtų amžinąjį gyvenimą.*“ [8] Primenu Jums tą mūsų Tėvo pamąstymą, kuriuo jis mus skatino gyventi savo tikėjimą giliai ir aiškiai: „***jei***

nebenustembame susidūrę su Dievo slėpiniais, galiausiai galime visiškai prarasti tikėjimą“ [9]. Ar subtiliai prižiūrime savo bendravimą su Dievu? Ar dėkojame Jam už tą visagalybę, kuri reikalauja mūsų meilės įrodymo - paklusimo?

„*Verbum caro factum est*“ [10]. Žodis ne tik prisiartino, kad mums prabiltų kaip Senajame Testamente, bet ir tapo vienu iš mūsų, Adomo ir Ievos palikuonimi, priimdamas Mergelės Marijos kūną ir kraują. Jis tapo panašus į mus viskuo, išskyrus nuodėmę [11]. Jis panoro ateiti į pasaulį, kad išmokytų mus, jog **„dieviški gali būti visi žemės keliai, visos padėtys, visos profesijos, visos garbingos užduotys“**[12]. Ir Jis mus ragina tai įgyvendinti šventai, su žmogišku ir antgamtiniu tobulumu. Kaip be galo ir stebuklingai prie mūsų prisiartina *Viešpats, esantis su mumis!*

Šv. Lukas, pasakodamas apie Apreiškimą, atkartoja Angelo Gabrieliaus pokalbį su Marija, kuriai paaiškinamas Dievo planas: „*Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu, todėl ir tavo kūdikis bus šventas ir vadinamas Dievo Sūnumi.*“

[13] Į Švenčiausiąją Mergelę Mariją nukreiptas trijų dieviškų asmenų, kurie nuo amžių pradžios ją išsirinko būti tikrąja Sandoros skrynia, Nusidėjėlių gynėja, žvilgsnis. Būtent jos skaisčiausiose iščiose Dievo Sūnus turėjo tapti žmogumi. Jos ryžtingas ir skubus atsakymas *fiat mihi secúndum verbum tuum* [14], „*tebūna man, kaip tu pasakei*“ atvėrė kelią į šią didžią ir paguodžiančią paslaptį. Kasdien meldamiesi Viešpaties Angelą minime ypatingą šį Išganymo istorijos momentą. Su koku pamaldumu meldžiamės šią maldą? Ar dažnai iš visos širdies dėkojame mūsų Motinai už visišką atsidavimo dieviškojo plano įvykdymui? Vis labiau ir labiau gilinkimės į šv. Chosėmarijos pamąstymą: „***O Motin, Motin! Šiuo savo žodžiu – fiat – padarei mus Dievo broliais ir Jo garbės paveldėtojais, Būk palaiminta!***“[15]

Šias ir daugybę kitų priežasčių būtų galima paminėti. Ir jos visos telpa į vieną: „Žodis tapo Kūnu, kad mes taptume „*dieviškosios prigimties dalininkais*“ (2 Pe 1,4) „Nes Žodis dėl to tapo žmogumi, o Dievo Sūnus – žmogaus Sūnumi, kad ir žmogus, bendrystėje su Žodžiu gavęs dieviškąją įsūnystę, taptų Dievo vaiku.“ [16]

Jėzus Kristus išties yra antrasis Švč. Trejybės asmuo, amžinojo Tėvo Sūnus, kuris tikrai prisiėmė mūsų žmogišką prigimtį nepaliaudamas būti Dievu. Jėzus nėra pusiau dieviškas, pusiau žmogiškas, tarsi neišsivaizduojamas žmogaus ir Dievo mišinys. Jis yra tobulas Dievas ir tobulas žmogus, kaip ir sakome *Quicumque*, arba Atanazijaus simbolyje. Pasistenkime iš esmės gilintis į šią tiesą: prašykime Parakleto, kad apšviestų mus, idant galėtume ją suprasti dar giliau, įgyvendintume ją savo gyvenimuose

ir su šventu užsidegimu ją
perteiktume kitiems. Nepamirškime,
kad turime visada ir visomis
aplinkybėmis parodyti šventą
pasididžiavimą, jog esame Jėzaus
broliai ir Kristaus Tėvo, Dievo,
vaikai.

Dar kartą apmąstykite: „Tikras
tikėjimas susideda iš to, kad tikime ir
išpažįstame, jog Mūsų Viešpats Jėzus
Kristus, Dievo Sūnus yra Dievas ir
žmogus. Jis yra Dievas, kilęs iš tos
pačios substancijos kaip ir Tėvas
prieš visus amžius. Jis yra žmogus,
kilęs iš savo Švenčiausiosios Motinos
substancijos konkrečiame laike. Jis
yra tobulas Dievas ir tobulas žmogus,
kuris turi racionalią sielą ir žmogišką
kūną. Pagal dieviškumą jis yra lygus
su Tėvu, pagal žmogiškumą –
žemesnis. Ir nors yra Dievas ir
žmogus, nėra dviejų, o tik vienas
Kristus. Vienas ne dėl dieviškumo
tapimo kūnu, bet dėl žmogiškumo
tapsmo Dievu. Jis yra tik vienas ne

dėl substancijų susimaišymo, o dėl to, kad yra vienas asmuo.“ [17]

Akivaizdu, kad mes susiduriame su tokia didele paslaptimi, kad protas, ją apmąstydamas, apstulbsta. Gal tai per paprastas pavyzdys, bet tuomet nutinka taip, tarsi kai kas nors bando žvelgti į saulę ir turi primerkti akis, nes šios nesugeba atsilaikyti prieš šviesą. Susidūrus su Įsikūnijimo paslaptimi, nėra kito būdo, kaip kad tas, kurį nurodė mūsų Tėvas: „**Todėl mes turime įgyti nuolankios krikščioniškos sielos nuostatą. Nesistenkime sumenkinti Dievo didybės iki savo varganų idėjų ir žmogiškų paaiškinimų lygio. Pamėginkime suprasti, kad dėl viso savo nepaaiškinamumo, ši paslaptis yra šviesa, galinti nušviesti žmonėms gyvenimą.**“ [18]

Būtent Betliejuje pasireiškia ne tik begalinė Dievo meilė savo kūriniam, bet ir neregėtas Jo nuolankumas. Šis

Kūdikis, kuris pirmąkart verkia,
kuriam šalta, kuriam reikia Marijos
ir Juozapo šilumos, yra visagalis ir
amžinas Dievas, kuris nepalikdamas
Dangaus ateina į žemę ir neparodo
savo dieviškumo šlovės: „turėdamas
Dievo pavidalą nelaikė grobiu būti
lygiam su Dievu, bet apiplėšė pats
save, priimdamas tarno pavidalą ir
tapdamas panašus į žmones.“ [19]
Susidūrus su tokia stebuklinga
realybe, galima suprasti, kodėl mūsų
Tėvas dažnai sušukdavo: „*Už ką
mane taip myli?*“

**„Krikščioniškas paradoksas, - sako
Benediktas XVI,- susideda iš
susitapatinimo su dieviškąja
Išmintimi, tai yra, su amžinuoju
Logos, su žmogumi, Jėzumi iš
Nazareto, ir jo istorija. Šis
paradoksas išsiskleidžia tik jei
kalbama apie žodį „Meilė“, kurį
šiuo atveju ne be reikalo turime
rašyti su M didžiąja, nes kalba eina
apie Meilę, kuri galiausiai nugalė**

istorines ir žmogiškas dimensijas.“
[20]

Kad būtų aišku, jog nuolankumas yra privalomas siekiant gauti Įsikūnijimo slėpinio šviesą, Šv. Raštas mums pasakoja, kad pirmieji dieviškojo veikimo liudytojai, neskaitant Marijos ir Juozapo, buvo piemenys, kurie Betliejaus apylinkėse ganė savo bandą. Tai niekuo neypatingi ir kitų nevertinami žmonės. Viešpats pastebėjo būtent juos, nes „tai, kas pritraukia Dievo malonę yra būtent širdies nuolankumas.“[21] Pats Jėzus po daugelio metų dėkos dangiškajam Tėvui: *„kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų ir apreiškei mažutėliams. Taip, Tėve, nes tau taip patiko.“* [22]

Taip pat ir Išminčiai atpažino Mesiją, nes buvo paprasti, dosniai atidūs dieviškajam ženklui. **„Mūsų Viešpats kreipiasi į visus žmones, kad išeitų Jo pasitikti ir kad taptų**

*šventaisiais. Jis kviečia ne tik
protingus ir galingus Išminčius.
Prieš tai Betliejaus piemenims Jis
pasiuntė ne žvaigždę bet vieną iš
savo angelų. Turtingi ar vargšai,
išmintingi ar ne itin, visi turi
puoselėti savo širdyje tokį
nuolankų nusistatymą, kuris
leistų mums išgirsti Dievo balsą.”*
[23]

Su jauduliu prisimenu kartus, kai šv.
Chosėmarija mums nupasakodavo
Viešpaties gimimo istoriją. Jis
kalbėdavo apie **Betliejaus katedrą**,
kur Kūdikelis Jėzus mums duoda
daug pamokų, tarp kurių yra ir
nuolankumo pamoka, per kurią
turėtume išmokti nugalėti savo
pasididžiavimą ir puikybę žiūrėdami
į dieviškąjį Kūdikį. Grožėkimės, be
kita ko, ir tuo, kad žvelgdamas į
Mergele Mariją, turėsiančią tapti Jo
Motina, Jis buvo, žmogiškai kalbant,
patrauktas jos nuolankumo,
nusižeminimo: „*nes jis pažvegė į*

nuolankią savo tarnaitę. Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos.“ [24]

Ši nuostata, kurios privalome prašyti Dievo, neatmeta to, kad reikia siekti būti dar geresniais tuose darbuose, kurie priklauso kiekvienam iš mūsų, ir dėti visas pastangas, kad taptume geresni ir pagerbtume Dievą savo pareigų atlikimu. Priešingai, kaip moko Šventasis Tėvas, „**kalba eina apie studijavimą ir žinių gilinimą išlaikant mažumą, nuolankumo ir paprastumo dvasią, kaip tai darė Marija, Išminties Sostas. Kiek kartų bijojome prisiartinti prie Betliejaus tvartelio, nes jaudinomės, kad tai gali būti kliūtis mūsų kritiškai dvasiai ir mūsų šiuolaikiškumui! Visgi šiame tvartelyje kiekvienas iš mūsų gali atrasti tiesą apie Dievą ir tiesą apie žmogų, apie save patį. Šiame Kūdikyje, gimusiame iš Mergelės Marijos, susitiko abi šios tiesos:**

**amžinojo gyvenimo troškimas,
glūdintis žmoguje, suminkštino
Dievo širdį, kuris nesusigėdo
prisiimti žmogaus prigimtį.“ [25]**

Šioje šventoje kovoje siekdami, kad
tik vienas Dievas šviestų mumyse,
mūsų darbe, mūsų apaštalavime,
prašome mūsų Tėvo užtarimo. Ypač
sausio 9 d., jo gimimo dieną ir sausio
13 d., jo krikšto metinių proga
prašykime, kad jis mums išmelstų
daugiau šviesos iš dangaus.

Nesiliaukite meldęsi už Bažnyčią ir
už Popiežių, už Opus Dei
apaštalavimą bei būkite susivieniję
su mano intencijomis ir supraskite,
kaip labai mums reikia mūsų brolių
krikščionių maldos.

Ačiū Dievui, Darbas auga visame
pasaulyje, tačiau turime pasiekti dar
daugiau žmonių, daugiau skirtingų
aplinkų ir vietų. Jėzus mus to prašo iš
Betliejaus tvartelio nes trokšta, kad
būtume išvien su Juo Bažnyčios

misijoje ir nuneštume atpirkimą visoms sieloms. Iš patirties žinau, kiek daug žmonių alksta Dievo. Tai mačiau ir savo nesenoje kelionėje į Veroną (kaip nuostabu būti su jumis ir su kitais!), kur buvau praėjusio mėnesio viduryje, matau tai ir iš naujienų, kurias gaunu iš viso pasaulio.

Pradėdamas naujus metus, Marijos Dievo Motinos šventės proga bei kitomis dienomis, kurios šį mėnesį žymi įvairias Opus Dei istorijos datas, kreipsiuosi į Mergelę Mariją ir prašysiu Dievo palaiminimo kiekvienam iš jūsų, jūsų šeimoms, jūsų darbams ir jūsų apaštalavimui.

Su meile jus laimina

jūsų Tėvas

+ Javier

Roma, 2013 m. sausio 1 d.

[1] Romos mišiolas, Marijos Dievo Motinos šventė, Antrasis skaitinys (*Gal* 4, 4-5).

[2] Šv. Chosėmarija, Meditacijos užrašai, 25-XII-1973.

[3] Šv. Chosėmarija, *Kristus eina pro šalį*, p. 13.

[4] *Mt* 2, 11.

[5] Šv. Tomas Akvinietis, *Suma Teológica*, II-II, q. 82, a. 3 ad 2.

[6] Romos mišiolas, Eilinės Mišios, *Nikėjos-Konstantinopolio simbolis*.

[7] *Mt* 1, 21.

[8] *Jn* 3, 16.

[9] Šv. Chosėmarija, Pokalbio užrašai, 25-X-1973.

[10] *Jn* 1, 14.

[11] Pgl. Žyd 4, 15.

[12] Šv. Chosėmarija, *Pokalbiai*, p. 26.

[13] *Lk* 1, 35.

[14] *Lk* 1, 38.

[15] Šv. Chosėmarija, *Kelias*, p. 512.

[16] *Katalikų Bažnyčios Katekizmas*.
n. 460. Šv. Irėnėjaus iš Lijono citata,
Prieš erezijas, 3, 19, 1 (PG VII/1, 939)

[17] *Quicúmque* simbolis30-36 (Denz.
76).

[18] Šv. Chosėmarija, *Kristus eina pro
šalį*, p. 13.

[19] *Flp* 2, 6-7.

[20] Benediktas XVI, 17-XII-2009
pamaldų pamokslas

[21] Pal. Jonas Paulius II, Bendrosios
audiencijos kalba, 6-XI-1996.

[22] *Mt* 11, 25-26.

[23] Šv. Chosėmarija, *Kristus eina pro šalį*, p. 33.

[24] *Lk* 1, 48.

[25] Benediktas XVI, 17-XII-2009
pamaldų pamokslas.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/article/prelato-laiskas-2013-m-
sausis/](https://opusdei.org/lt-lt/article/prelato-laiskas-2013-m-sausis/) (2026-03-17)